Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV. *V srédo 30. Kimovca 1846.* List 39.

Na Semiči.

Na Semiča tabri
V senci pod gabri
Zvedrujem se sam,
Okoli zvaline
Nekdajne grajšine
V mahu spoznam.

Kar slavče moj ptiček,
Iz nograda čriček
Začneta živó,
En veterček piha,
Me s cvetjem nadiha,
Nebeško ljubo.

Sercé se mi vname,
Ta kraj me prevzame
Drevén ostermim;
Ko spet se zavédam,
Okoli poglédam
Kaj tukaj sedim!

Umika se véja
Se sončik posméja:
Češ, to se t' godí!
Ta gora je mati
Zna streči zibati
In z' vinam dojí.

Ko čutaro vzamem
Napijat vstanem
Soseski okrog:
No! čujte domači,
Sosednji mejači
Pomozi vam Bog!

Gorenski snežniki,
Mi nekdaj redniki,
Tud vam naj veljá;
Povejte okoli
De kaplja najbolji
Je tukaj domá.

Po Semiški gori
Enako se zori
Kozarci blišé;
Naj čutara, verčik
Ogrevata serčik
Težave bežé.

Poženčan.

Nagovor na vse kmetiške gospodárje.

Od gospoda F. Pirca, sedajniga misijonarja v Ameriki.

Nar pervo prebivališe človekovo na zemlji je bil lep vert, pozemeljski raj (paradiž) imenovan, in njegov pervi živež je bilo žlahtno sadje. Berž pa, ko je naš pervi oče ta imenitni vert zavoljo greha zapustiti mogel, smo bili vsi obsojeni po božji zapovedi s potnim obrazam in velikim trudam zemljo obdelovati. Če hočmo tedej boljši sadje jesti, kakor nam ga od Bogá zarotena zemlja na ternjevih drobnicah in lesnikah rodí, moramo sadne drevesca žlahtniti in zboljševati. Kér pa že slehern pameten človek svojo dolžnost spoznati mora: zmirej boljši biti in boljši storiti, so že nekdaj umni ljudjé poskerbeli, de so iz daljnih toplih jutrovih dežel, drevesc žlahtniga plemena dobili, in si z njimi verte nasadili. Drugi so v borštih svojiga kraja divjakov nakopali, in jih pri svojim domu posadili, po tem jih pa s cepiči žlahtnejih dreves pocepili. Še drugi modrejši vertnárji pa so si iz raznih sadnih pešká drevesc zaredili, jih skerbnejši obdelovali, ali pa jih po cepljenji požlahtili in si nove plemena izredili; takó so sebi in svojim naslednikam živež neizrečeno zboljšali in zemljo dovkaj olepšali.

Že več, ko pred tavžent leti je žlahtno sadje iz Azije v Evropo prenešeno, in po Laškim, Francoskim in Nemškim obilno zarejeno bilo. Tudi po naši deželi se že marsikje dovelj žlahtniga, iz ptujih krajev pernešeniga sadja najde, tode se venderle še dosti krajev brez sadja vidi; še silno veliko puste zemlje ponepridnim leží, ktera bi zamogla ljudém lepiga sadja roditi, jim živež pomnožiti in prihodke zboljšati.

Modri in za kmetiški prid skerbni vladarji naše dežele se sicer z neutrudljivimi c. k. slovenskimi družbami vred vedno prizadevajo, sadjorejo po deželi bolj razširiti, in jo na veči stopnjo popolnosti povzdigniti; ali dokler vi, ljubi kmetje! ki nar veči dél zemlje v lasti imate, velicih pridelkov, kakoršnih bi vam sadje prinesti znalo, bolj ne spoznate

in ne čislate, in dokler sami skerbí nimate, si sadja zasaditi in verte bolj opravljati, vse to perzadevanje in priporočevanje ne bo dosti zdalo.

Le pomislite, koliko sadje odrine in koliko prida donese, če ga že sroviga ali pa kuhaniga vživate, ali si ga za hudo letino, kader žito ne zda, prihranite. Še clo prihodke vam povikša, če ga v mesto prodaste ali v mošt (jabelčnico) in žganje podelate. Živež in pijača, kar je nar bolj potrebno za življenje, nam drevesa rodé, in nam obilno tisto zamudo povračujejo, ktero na-nje obernemo, ko jih sadimo, cepimo, in jim, dokler so majhne, nekoliko strežemo.

Sadje nam da lep del živeža, povikša in ohrani naše premoženje in nas dostikrat mnogo razveselí. Sadje je, kakor nas skušnja učí, za otroke in bolnike nar zdravši živež, za zdelaniga človeka so kuhani kerhlji, ali kravža sadniga vina, okrepčljiva pijača. Koliko bi se lahko s sadjem denarjev prihranilo, in nevarnosti zapeljiviga pijančvanja odvernilo, ako bi slednji gospodár iz svojiga sadja si vina za domačo potrebo napravil? Mnogi nerodnosti samopašnjiga pohajkvanja in zapeljivih shodiš v posvetnih družinah bi starši svoje otroke oteli, ako bi lepe verte imeli in otrokam vedno njih mladosti primerjeniga dela dajali, ali jih pa ob praznikih pod polnim drevjem žlahtniga sadja dobrotljiviga stvarnika poznati in hvaliti učili.

Če ob velicih godeh po stari navadi botre na njih domu obišete, gotovo bolj se boste obnêsli, če jim eno ruto žlahtniga sadja ali bokal domačiga vina prinesete, kakor če jih v gostivnico peljete.

Ne le zrelo sadje in njegov vžitek nam je k pridu in veselju, ampak tudi drevó nas zdej s svojim cvetjem razveselí, zdej z milo senco ohladí, zdej pa z listjem in lesam preskerbí. Veliko, posebno oréhovo drevó konec hiše razprostreno zamore strelo odverniti, ali pred bližnjim ognjem nas obvarovati.

Kdo bi tedaj ne spoznal, koliko dobriga nam je stvarnik storil po tem, ki nam je sadje dal? De bi pač mi njega vrednost bolj ceniti in ga prihodnjić k večimu pridu obračati hotli!

Vém, pravi kmetiški gospodár, de je sadje dobra reč in veliko prida prinese, pa zemlje nimam zanj; ne raste povsod ali pa ne rodí, njive pa nočem kaziti, de bi iz nje vert naredil.

Le verjemi, prijatel! de razun mezine ni zemlje pri nas, kjer bi sadje ne rastlo, če ne eno pa drugo; ako le zemljo poprej globoko okoplješ in nekoliko zboljšaš, predenj drevó va-njo posadiš. — Češplje in hruške sicer potrebujejo dobre zemlje, jabelko raste tudi v močni ali ilnati parstí; češnje in kostanj posadi v puhlico; oreh se ti bo še clo v šuti in kamnji dobro ponašal. — Ako imaš po mejah, pašnikih in drugih krajih dovelj mertvice, otrebi jo in okoplji, ter va-njo drevja posadi, obilniga sadú ti bo prineslo. — Zopet drugi sadja zató ne sadí, kér misli in pravi: Čemu bi drevje sadil in verte špogal, kér sadje pri nas ne obstojí, pred je pokradeno, predenj dozorí.

Lejte ravno to kaže, koliko sadja še naši deželi manjka! Ali bi ne bilo lepši viditi in slišati, de bi sledna hiša po deželi svoj obilni vert mnogih plemen žlahtniga sadja imela, in pri vsih cestah in kolovozih po redu sadne drevesa nasajene bile, kjer bi bilo vsim revnim dopušeno s sadjem lakot in žejo si potolažiti.

(Konec sledí.)

Korúnovo seme.

Sèmtertje se od umnih mož sliši, de bi bilo pràv si noviga in zdraviga korúnoviga plemena iz šemena na novo zarediti. Te želje bo imel mende vsak kmetovavec, kteriga je le letašnja šiba zadela, de mu je korún gnjil. Ja, tode težavno in zamudljivo delo je iz korúnovih jagod seme nabirati. Ložeje in hitreje se korún ponoví, če se cele korúnove jagode sadé, kar se takóle ravná: Kader korúnove štiblje ovenejo in se posušé, je tudi seme v jagodah zrelo; vsadi tedej cele jagode po poldrugim palci globoko v zemljo, 6 do 8 palcov pa saksebi, in pokri jih, kar je pràv, ne preveč ne premalo, de čez zimo zdrave ostanejo. Spomladi vsaka jagoda svoj šopek korúnovih bilik požene, in kader se imenovane bilike 4 do 5 palcov od tal potegnejo, razprosti jih po lahkama saksebi in presadi jih posamim v dobro zemljo z zernici na koreninicah vred, ki so že po grahi debele. Še tisto leto boš imel iz semena lepiga, prerojeniga korúna, de ga boš pràv vesel. L—c.

Kruha, pa tudi nauka za uboge.

(Dalje sledí.)

Anton se je na vojski dobro nosil. Serčen domorodec je bil v boji, pa tudi priden radovedec sebi za poduk in ljudém za pomoč. Nesreča je zdravilčarja tudi na vojski lovila. Petkrat je predalječ med sovražnike zašel, svojim domačim tovaršem pomagati, ki so v boji po polji v svoji kervi ležali, in petkrat so ga sovražniki vjeli. Pa tudi vjet se je pridno učil, kamor je prišel, in kar je na Nemškim dobriga vidil in slišal, vse si je skerbno zapomnil. Ko so ga v Frankfurt, imenitno mesto na reki Majn, prignali, so mu dali prosto voljo si prebivališa poiskati, kjer mu je všeč. Anton si je izvolil hišo, ali bolj reči, delavnico perviga slovitiga zdravilčarja v celim mesti, po imeni Majer, ki se je tisti čas na ločbo ali kemijo med Nemci nar bolj zastopil. Kadar so Majerjovi k mizi sedli, dobro jedli in pili, je Anton v svoji čumnati svoj kruhek povžil, in se vode napil. Enkrat ga gospod Majer na kosilo povabi. Med kosilam najde Anton na svojim okrožniki ali talerji podzemlic *), ali podzemeljskih jabelk, kterih še okusil ni; pa samo viditi jih, se mu že gabi, in mu hoče slabo prihajati. „Kaj pa vam je, gospod Anton?“ ga Majer pobara. „Groza me je pred tim, kar ste mi na okrožnik položili; — kakšna pa je ta jed, pred ktero se mi toliko gnjusi?“ Zdravilčar: Podzemlice so ali pa korún (krompir) kakor mu pravijo.“ Anton: „Podzemlice! — po Francoskim le svinje z njimi pitajo.“ Zdravilčar: „Po Nemškim se ljudjé z njimi živijo; in veliko bolj njim tekne.“ Anton: „Ali pa ne veste, gospod Majer, de so ljudjé od teh nevarnih jabelk svoje dni gobe, neznano bolezen dobili?“ Zdravilčar: „Bral sim bral to basen v starih bukvah, pa vém de je prazna, in de so podzemlice za ljudí pràv tečen živež! — Anton! vi ste moder in visoko učen Francos; nesite ta kruh na Francosko, in bote svoje uboge ljudí lakote rešili.“ Anton: „Mislite, de bi veljalo?“ Majer: „Na mojo besedo, kér vam jaz za to dober stojim. Hvalo

*) Per Kornosi blizo Celovca imenujejo krompir podzemlice, za Dravo po Štajarskim repico, po drugih krajih laško repo. Takó pravijo na Horvaški meji korusa, krog Celja turšica, za Dravo pa terkinja. — Merzelca mrasi ljudí po Krajnskim, trešelka jih trese po Hrovaškim, za Dravo v Pohorjah pa pravijo, de jih kobila mrazi in trese. Ljube vigredi se veselijo na Koroškim, spomladi po Krajnskim, mladiga leta po Štajarjah, v Pohorjah pa valičke. — Pràv je, de se zmenimo, in polži izlezemo iz svojih lupin; pa možje! brez vse zamere.

Bogú! dobro delo bo to, kér ga morete vi, Anton, v svoji domači deželi poskusiti.“

Še pol leta je Anton v Majerjevi hiši ostal, se skerbno ločbe učil, se je rad vsaki dan podzemlic najedel; pa ni gob, ne druge bolezni od te žlahtne jedí dobil.

Stari Majer ga je veliko obrajtal; njegova edina hči Marjeta ga je rada vidila. Le besedo bi bil Anton rekel, in njegova žena bi bila, pa celo Majerjevo premoženje njegova dota. Ravno ob tistim časi ga pa izpustijo, naj zopet lehko v svoj kraj gre. Anton zapustí nevésto, bogastvo in vse dobrote, ki jih je na Nemškim imel, ter se domó poverne k svoji dragi materi, zopet delat in terpét za svojo žlahto, ki je na Francoskim na-nj čakala.

V leti 1766 je Anton v Parizi živel in je viši zdravilčar v kraljevim poslopji Invalidov služil. Velika dragina in pa huda lakota je bila po Francoskim leta, ki se je pisalo 1771. Anton bere neko jutro slavno prašanje visoke šole v mesti Besanson, kakó bi se gospodinstvu pomagalo v tej hudi lakoti in dragini? „Kdo vé kako stvar najti, ki bi na mesti žitne môke, ravno takó močna, tečna in zdrava bila, njemu bo veliko plačilo.“ Anton ravno to domače vprašanje prebere, kar mož z nogo vrata odprè, in velik jerbas pa polno mavho na tlà postavi, rekoč: „Nàte zdravilske robe, iz Nemškiga, ki so jih od severja včeraj vam pripeljali.“ Teško je bilo, de je nosaču od čela kapalo. Anton jerbas odkrije in v slami pismice najde, ki ga je roka pisala, njemu dobro znana, ter bere leté besede:

„Lehko, de ste Marjetke pozabili; jas pa še pomnim, kar ste nam v Frankfurti obljubili, in v roko segli, de bote storili iz ljubezni do ubogih ljudí. Pošlem vam mavho in pa poln jerbas podzemlic. Zasadite to drago seme v kako zapušeno pešanco, naj si bo v pesek ali germovje, kakor vam rado. In kedar podzemlice dozorijo, Prijatel! razdelite jih med znane uboge ljudí v spomin svoje Marjete.“

(Konec sledí.)

Pridnost potrébna.

Pridnost je vsakimu človeku potrebna in je tudi dolžnost. Dolžan je vsakteri dela svojiga stanu zvesto in pridno opravljati, to Bog zapoveduje, in lastne potrébe nas h pridnosti priganjajo. Posebno potrébna pa je pridnost vsim kmetavcam, kteri hočejo pošteno in brez skerbí živeti. Če bo kmet pohajal in lenobo pasel takrat, kader je čas kmetiške dela opravljati; če bo v oštarii posédal in popijal takrat, kader je treba orati, kopati in kositi, bo kmalo čutil nasledke svoje nemarnosti in zanikernosti. Revšina se bo v njegovo hišo vlezla in ne bo je z lepo odpravil. Sv. pismo pravi: Kdor svojo zemljo pridno obdeluje, bo veliko žita vkup spravil. -- Lena roka revšino prinese, delavna pa bogastvo pridobí. — Lenuh ni hotel zavoljo mraza orati, torej bo poleti ubogajme prosil, in nihče mu ne bo hotel nič dati. — Per vsih svojih delih bodi uren, in nobena bolezen ne bo čez te prišla. — Salomon pravi: Jez sim hodil po njivi lenuha in po vinogradu neumniga možá, in glej vse je bilo polno kopriv, in ternje je zemljo pokrivalo, in kamnita ograja se je poderla. Kader sim to vidil, sim si pač mislil, kakó len človek ravná. On pravi, malo bom še zaspal, še malo bom zadremal, še eno uro bom roke križem deržal in bom počival. Per tej priči pride čez njega pomanjkanje kakor tečaj, in uboštvo kakor orožnik. — O lenuh, pojdi se učit pridnosti od mravlje, in pomisli njene pota, uči se modrosti. Akoravno nima ne učitelja ne oblastnika, si vender celo poletje skerbno vkupej spravlja, česar pozimi vživa. — Ako ne boš len, bo tvoja žetev kakor studenec prišla, in revšina bo daleč proč od tebe bežala. — Pridno delo ohrani človeka pri zdravji, lenoba ga storí bolniga. Kdor v lenobi živí, jé, brez de bi bil lačin, in pije, brez de bi bil žejin, in takó si napravi bolezen revšino in pomanjkanje! — Kdor neče delati, naj tudi ne jé. — Kdor pridno dela, sladko spí, jesti mu diší in veselo živí. —

Posebno potrebno je gospodarju in gospodini pridna biti. Če bo gospodar v velkim delu zjutrej dolgo ležal, gotovo tudi sinovi in hlapci ne bodo šli zgodej na delo, radi bodo poležali in se mudili. Če gospodina dolgo leží, tudi hčere in dekle ne bodo rade zgodej vstajale. Takó se veliko zamudí in veliko škode storí. Kdor dolgo leží, nerad se h delu spustí, še to kar storí, večkrat pokazí. Gospodarji in gospodine bodite pridni, poleti zgodej vstajajte in pokličite svoje mlade podložne h delu, de ne bodo zamudili lepiga časa. Čas, kteri se zgubí, se nikdar več nazaj ne dobí. Res je, od začetka se človeku težavno zdi zjutrej zgodej vstajati, kader se pa navadi mu je veliko ljubši zgodej vstati, kakor se dolgo v postelji valjati.

(Konec sledí.)

Ne bodi skop, pa tudi ne zapravljiv.

Zapravljivost je ravno takó napčna, kakor skopost, desitudi se na to mànj porajta, in se malokdej za greh ima. Zapravljivec se v veliko skušnjáv do krivice postavi: bo tat, goljuf ali pa berač. Iz slabe, zanemarjene gospodarnosti se tudi za otroke in otrok otroke, na duši in na telesu, grozno veliko hudiga izhaja.

Bódi tedej, kdorkoli si, gospodarin in varčin:

1. Misli v mladih letih na prihodnjo starost, in v dobrih dneh na čas potrebe.

2. Delaj z veseljem, in gospodari po pameti z malim, kakor z velikim. Več vinarjev krajcar znese, in več krajcarjev goldinar.

3. Glej bolj na to, de bi malo izdal, kakor pa de bi veliko dobil.

4. Kupúj, česar potrebuješ, ne, česar poželiš.

5. Kar je vredno, de pobereš, nikar iz lenobe ležati ne pústi.

6. Kar pustiš, de se spridi, ti ne bo ne koristi, ne hvale perneslo.

7. Kar si sam narediš, za to ti ni treba plačila dajati.

„Sama predla, sama strila —
So nar lepši oblačila.“

8. Manjši škodo odvračaj, če se veči obvarovati hočeš.

9. V igri še nihče ni obogatel, silno veliko jih je pa s tem na beraško palico prišlo.

10. V pravdah se večidel zgubí, tudi če jih dobí.

11. Kjer veliko žlic v skledo séga, jih mora tudí veliko za delo biti.

12. Če jih per hiši več ključ do dnarne skrinjice imá, se bo kmali spraznila.

13. Če je mož igravec ali pijanec, bo žena nadloge terpela.

14. Če je žena sladkosnedna, ali v obleki prevzetna in nečimerna, mož ne bo nikoli dosti perhraniti mogel.

15. Otroci ne vejo, kakó denar obračati: pa se morajo učiti, in od vsakiga krajcarja, ki ga prejmejo, odgovor dati.

Z velikim se bliší —
Per malim se prebí.

Semenj v Ljubljani.

Češpljev semenj v Ljubljani, ki je bil 14. dan Kimovca, je le 3 dni terpel; od kteriga ne moremo reči,

de je bil dober ali pa slab. Kakor kupci pripovedujejo, je bil pa venderle slabeji, kot poslednji sv. Petra in Pavla. Domačih izdelkov je bilo precej na prodaj, kupca pa malo. Žitna cena raste od tedna do tedna; pravijo, de se tudi v Banati ni letina obnesla, takó, kakor se je mislilo; zgodna suša je k temu veliko pripomogla.

Kar pa semenj goveje živine zadene, je bil nekoliko slabeji od zadnjiga; jarem nar dražjih volov je bil za 165 goldinarjev prodan. Tudi nekaj Štajarske živine je bilo na semnji viditi, ktera pa ni veliko kupca imela. Hrovaških prešičev so bili na semenj 190 glav pripodili, za ktere se pa kupci niso tergali. Konj je bilo po navadi veliko, posebno žebet, kupčija je bila pa sredna, mende zató, kér je bilo vse predrago. Stare in polomljene merhe so po 100 in še več goldidarjev cenili; kdo vraga jih bo takó drago plačeval! —

Žalostno oznanilo Novic.

Pred enimi dnevi smo po nekim pismi iz Dunaja žalostno oznanilo dobile, ki ga tukej svojim dragim bravcam razglasimo; namreč, de ne bodo naš vrednik, gospod Dr. Bleiweis, kakor so v 30. listi sami pisali, proti koncu Kimovca v Ljubljano nazaj priti mogli, ampak pozneje; zató, kér Jih je ondi, ni davno, huda merzlica (tretjica) napadla, in predenj se te bolezni ne znebé, se ne morejo na pot podati, kar utegne pa še kake dni terpeti. Bog Jim daj kmali ljubeznjivo zdravje!

Novice.

KRAJOPISJE.

Prevertanje ali prekopanje Ljubèlja.

Marsikaj, kar se je pred časam le vošilo, pa zavoljo tež in zoperstav ni izpeljati dalo, se dan današnji spolnjeno vidi. Takó se tudi zna zgoditi s prevertanjem ali prekopanjem Ljubèlja. Saj je pred nekaj časam v Ilirskim listu več bilo govorjeno, kakó potrebno bi bilo, de bi se tamkej, kér drugej ni mogoče, boljši pot iz Korotana na Krajnsko odperla, in kakó de bi to ne bilo preteško. Kar namreč je skozi Štajarje železna cesta peljana, mora Koroško s svojimi perdelki, to je, nar več z železnino, preveč zad ostajati; kér voznina po navadni cesti in čez hribe, je nekaj počasna, še bolj pa draga, in železne ceste ne kaže še zdaj tudi čez Koroško peljati. Ko bi se pa Ljubèlj prekopal — od cerkve sv. Ane na Krajnski, do sv. Lenarta na Koroški strani — in pa še cesta v več krajih poravnala, bi se vender za zdaj veliko ložej vse blagó do Ljubljane k železni cesti perpeljevalo. Morebiti se sčasama zna ravno v ti meri železna cesta saj za konje napraviti, kér je za hlapone prestermó. Potroški sa prekopanje Ljubèlja se pa tudi ne kažejo preveliki, ako se temu permeri, kar do zdaj obderžanje ceste čez višavo in zavoljo plazóv potrebujejo.

Koroški stanovi so jéli več skerbeti, kakó bi se njih deželi z boljši cesto v ptuje pomagalo. Upati je tudi, de naš milostljivi Cesar Ferdinand I., ki veliko za to cesto potroškov dovolijo, bodo radi še to storili, kar bi za njo nar več pomagalo.

P. H.

List, kakoršniga so ptiči ljudém pisali.

(Konec.)

Tode tih vam storjenih dobrot ne spoznate, nas preganjate, neusmiljeno pobijate, kakor de bi bili vaši nar veči sovražniki. Spomnite se ljubi ljudjé, de se vam bo to povračevalo, kér nimate z nami usmiljenja, desiravno smo božje stvarí, kakor vi. Ni dolgo kar je bil prišel nekak vrabec povedat, de se je pod cerkveno streho vgnjezdil, in je v nedeljo pri luknjici pridigo poslušal. On pravi: O, kakó so lepó v nedeljo gospod fajmošter pridigvali! djali so: „Ljubi moji kristjani! poslušajte me, in ne pozabite, de dobrotljivi Bog ni le samo človeka, ampak tudi vse druge žive stvarí na sveti stvaril. Bog je do nas in do vsih svojih vstvarjenih žival dober in usmiljen. Človek je po božji podobi stvarjen, torej si more prizadevati, kolikor je moč Bogu enak biti, Boga posnemati in takó božje prijaznosti vredniga se storiti i. t. d. Zató morete tudi vi do vsih živih žival dobri in usmiljeni biti, jih ne nepotrebno mučiti ali moriti, jim žalosti in britkosti ne napravljati in jih neusmiljeno ne preganjati.“ O, de bi ljudje po lepih naukih tega dobriga fajmoštra ravnali, gotovo mi bi se preganjanja ne bali, bili bi vedno veseli in Bogú bi neprehama hvalo peli, nič žaliga bi nam ljudjé ne storili, njihovi otroci bi nas ne morili, srečni bi bili na sveti, dokler bi nas Bog pustil živeti.

Ljubi ljudjé! S tem listam vas lepó prosimo, nehajte nas preganjati, zapirati, pobijati, loviti in moriti, saj smo božje stvarí, kakor vi. Bodite nam dobri, prijazni in usmiljeni, z veseljem vam bomo to dobroto povernili. Ne pustite v nedeljah in praznikih svojim otrokam po germovji stikati, gnjezd iskati, jih podirati in nedolžne mlade ptičke neusmiljeno moriti ali pa v hudo večno ječo zaperati. Učite svoje otroke, de nam bodo prijazni, dobri in usmiljeni, tudi Bog jim bo dober in usmiljen, kdor pa ima rabeljsko sercé do nas nedolžnih ptičkov, tudi do ljudí nikdar dobriga serca ne bo imel. Ljubi ljudjé! še ene žalostne zgodbe vas moramo opomniti, ktero smo v veliki britkosti viditi mogli, ni dolgo tega. Nekak fant že odrašen, je zvedil kje orli gnjezdo imajo, gré, pleza po nevarnim skalovji takó dolgo, de do gnjezda pride; orliče vsame iz gnjezda, in jih prinese pokazat svojim tovaršem; pa kaj naredí neusmiljen rabelj? Vsim petim orličem je nogé porezal in jih po travniki pometal. Strašno so se revčiki mučili, leteti niso mogli, v groznih bolečinah so se prekucevali, neusmiljeni fantje so se jim pa smejali: O ljubi ljudjé! povéjte, ali ni to v nebó vpijoča pregreha? Taka neusmiljenost je gotove kazni (štrafinge) vredna. Torej še enkrat vas prosimo ljubi ljudjé, ne bodite več takó kamnitniga in neusmiljeniga sercá do nas. Bodite nam usmiljeni in gotovo bo tudi Bog do vas usmiljen! —

Podpisaní mnogoverstni ptiči.

Oznanilo razstave sadja v Ljubljani.

Po zadnjim sklepi odborstva c. k. kmetijske družbe se bo letašnja razstava sadja v Ljubljani, ktero smo že v 33. listi oznanili, pervi dan Kozoperska pričela, ter bo celih osem dni v Križankih slehernimu ogledovavcu na ogled postavljena, h kteri vse sadjo- in vinorednike povabimo.

Vredništvo.

Današnjimu listu je perdjana 20. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 26. Kimovca.		V Krajnju 21. Kimovca.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	9	2	6
1 » » banaške	2	18	2	36
1 » Turšice	1	15	1	15
1 » Soršice	—	—	—	—
1 » Rèži	1	24	1	25
1 » Ječmena	1	10	1	14
1 » Prosa	1	6	1	—
1 » Ajde	—	—	1	14
1 » Ovsa	—	50	—	42

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*